

Vše nejlepší ke dni Nejvyšší Mistryně Ching Hai! Šťastný. Bylo by hezké, kdybychom to dělali každý den. Nebyli byste z toho ale unavení? Ne. Nebyli bychom unavení dělat to každý den? Ne. Kdo by mohl jíst dort takto každý den? Neunavilo by vás to? Není to špatné. Dobrá. A je to. Mám ráda toto. Co je to? Mám ráda toto, toto ovoce. Mango. Mám ráda ovoce. To je mango? Ne, není. Je to šťavnatá broskev. Broskev. Mám ráda broskve. Mám ráda nakládané broskve. Dobrá. Děkuji vám. Nevadí. Máme dost. Pojďte a jezte. Máme dost. Pokud ne, dostaneme víc. Je tam toho hodně. Je dobré mít tu a tam Ching Hai den. Není to špatné. Není to špatné. Dá vám to příležitost relaxovat. Je pro vás bezpečnější sedět tady u dortu, že se nemusíte bát, že vám dort sní ostatní. Povím vám legrační příběh o dortech. Byl jeden mistr, který se specializoval na přefíkávání manter za zesnulé nebo nemocné nebo lidi, kteří chtěli mít lepší zdraví.	(Osvobozující obřad.) Osvobozující obřad. Měl s sebou mladého sluhu nebo žáka. Poté, co provedl rituály, jim hostitel na tom pohřbu nabídl sušenky, dort a čaj. Vše bylo moc dobré. Mistr jedl hodně, a stále chtěl víc. Nicméně, zdálo se mu trapné dál jíst, proto vzal pár sušenek a dal je jeho sluhovi. Řekl: „Mé dítě, prosím, podrž je.“ Mrkl na sluhu okem, ve snaze mu říct, aby mu je nechal na později. To dítě ale nerozumělo. „Děkuji vám,“ řekl sluha a hned ty sušenky začal přede všemi jíst. Myslel si, že mu je mistr dal. Mistr mu nemohl na veřejnosti vyhubovat, byl ale velmi nazlobený. Pak šli spolu domů. Sluha nesl zavazadlo nebo batoh a šel za tím mistrem. Mistr se tedy otočil dozadu a vyhuboval mu: „Jsem kriminálník, že mě vedeš jako se vedou kriminálníci?“ Sluha tedy šel před něho. Pak ten mistr řekl: „Kdo si myslíš, že jsi? Moji rodiče? Proč jdeš	přede mnou?“ Sluha se polekal, a přešel na jeho levou stranu. Mistr pak řekl: „Jsi můj přítel? Jsi mi roven, že můžeš jít po mém boku? Jsi můj přítel? Od kdy?“ Sluha byl vyděšen, tak si přešel na jeho pravou stranu. „Proč děláš to samé? Jsi mi roven?“ Mladík byl příliš vystrašený a řekl: „Když jsem šel před vámi, vyhuboval jste mi, když jsem šel za vámi, vyhuboval jste mi, když jsem šel po vaší levé straně, vyhuboval jste mi, a teď, když jdu po vaší pravé straně, hubujete mi. Mistře, co mám dělat?“ V té době mistr přestal předstírat. Podíval se na něho a zeptal se ho: „Kde jsou moje sušenky?“ Mohl k němu být upřímný. Nemusel... k němu být zaujatý. To je vše. Vztah mezi tímto mistrem a jeho žákem je tak „hluboký.“ Dobrá. Bratře, můžete si jít vzít nějaké sušenky, ano? Nebo dort. Dobrá. Děkuji vám. (On už nějaké měl.) S tím si nedělejte starosti. Ano? (Dobrá.) Dejte si. Jinak to vystydne budete muset
--	--	--

použít mikrovlnku.
 Když to nesní teď,
 bude jako:
 „Mistr, kde je můj koláč?
 Kde je můj koláč?“
 „Kde je můj koláč?“
 Později všichni
 skončí.
 Když to mít nebude,
 skončí.
 A nic, co uděláte,
 nebude v pořádku.
 Nic nebude v pořádku.
 Existuje nějaký takový
 mistr?
 On to byl mnich,
 který předváděl rituály,
 aby odváděl duše.
 Nakonec řekl pravdu:
 „Kde je můj koláč?
 Kde jsou moje sušenky?“
 Je to podobné příběhu,
 který vyprávěl bratr Su.
 Vyprávěl příběh o psovi,
 jak snědl rýžový koláč.
 Vzpomínáte si?
 Ten mistr přeříkával:
 „Pes jí
 rýžový koláč!“
 Mistr požádal svého žáka,
 aby hlídal rýžový koláč,
 aby si ho mohl vzít
 a sníst později.
 Pak přišel nějaký pes
 a snědl ten koláč, zatímco
 on přeříkával mantry.
 Nevěděl, co má dělat,
 proto přeříkával:
 „Dívejte se ven, pes
 jí váš koláč!“
 Byl jeden člověk,
 který se snažil ušetřit peníze.
 Byl chudý.
 Byl to student.
 Ne, byl to učitel,
 starý učitel.
 Učenec.
 Možná to byl učenec.
 Byl na své cestě
 do hlavního města.

Neměl moc peněz
 a snažil se ušetřit,
 jak to jen šlo.
 Jeho žena mu dala
 jen určité kapesné
 na každý den.
 Šel
 k malému stánku
 u cesty
 a chtěl si něco sníst.
 Neměl moc peněz,
 proto si mohl dovolit jen
 pečený kulkas.
 Oloupal si slupku
 a dal ji stranou,
 aby si mohl sníst
 vnitřek kulkasu.
 Když to snědl,
 měl ještě hlad,
 ale nezbylo mu
 už moc peněz.
 Když se dozvěděl,
 kolik stojí kukuřice
 a hrst arašídů,
 zdálo se mu to,
 moc drahé,
 když to spočítal.
 Chtěl tedy sníst
 tu slupku od kulkasu,
 ale měl ostych,
 protože
 se na něho díval
 majitel toho obchodu.
 Když viděl, že je majitel
 obchodu zaneprázdněný,
 hned si dal slupku
 od kulkasu do pusy.
 Trochu ji požvýkal
 a spolknul.
 Najednou si majitel obchodu
 všiml,
 že něco jí.
 Zeptal se ho tedy:
 „Co jíte?“
 Příliš v rozpacích
 na to, aby řekl majiteli,
 že jí slupku
 od kulkasu, odpověděl:
 „Jím
 hrst arašídů.“

Majitel obchodu řekl:
 „V tom případě,
 ještě jeden dolar, prosím.“
 Neodvažoval se utrácet
 za arašidy, tak lhal.
 A stejně je nemohl mít.
 Jak žalostné!
 V dávných dobách
 byli učenci chudí.
 (Ano.)
 Nebyli bohatí.
 Kde je Martin?
 Je tam dole?
 Kde bydlí Martin?
 Bydlí tam dole.
 Kde dole?
 Tam je místnost?
 Je tam stan.
 Je to tak?
 Mám mu říct, aby
 šel nahoru? (Ano.)
 Dobrá. Řeknu mu.
 Můžete ho sem vzít?
 Ano, zase se s ním
 spojíme.
 On ví, jak jít nahoru?
 Doufám.
 Můžu ho přivést.
 To není nutné.
 On ví.
 Ano. (Ano.)
 Řekněte mu, aby jel
 golfovým vozíkem nebo
 autem nahoru. Taky
 může běžet. (Ano.)
 Yang, proč jste dnes
 tak tichý?
 Moc jste toho neřekl.
 Maminka měla tři děti,
 a byli to všechno chlapi.
 Tomu nejstaršímu synovi
 bylo 12 let,
 druhému
 bylo 10 let
 a tomu nejmladšímu
 bylo 8 let.
 Měli jednu věc společnou,
 a to, že všichni
 byli velice chytří,
 ale velmi líní,

velmi, velmi líný.
Například, když jim
maminka řekla,
aby se vykouпали,
ten nejstarší syn
šel ven,
umyl si tělo,
ale ne vlasy.
Neumyl si vlasy.
Neumyl si vlasy.
Protože byl líný,
nemyl si vlasy
moc často, proto ho
ve vlasech stále svrbělo.
Stále se drbal
na hlavě
a stalo se mu to zvykem.
Ten druhý chlapec
slyšel jeho maminku,
že nadává tomu nejstaršímu:
„Proč jsi tak líný,
že si neumyješ
ani vlasy?“
Tak si umyl jen vlasy,
ale neumyl si tělo.
Proto ho tělo stále
svědilo a často
si ho škrabal.
Ten třetí si všiml,
že tomu druhému synovi
maminka taky hubuje,
tak byl chytřejší.
Umyl si tělo
i vlasy, ale
neosušil si tělo.
Musel jednu věc vynechat.
Když se vykoupal,
oblékl si oblečení,
když měl ještě mokré tělo.
Když šel ven,
často na větru
nastydl.
(Dělali, co nejvíce
to bylo možné.)
Ano, snažili se dělat
co nejméně... Proto mu
často teklo z nosu
a stále si
nos otíral.
Všichni byli velmi líní.

Jednoho dne, po jídle,
seděli na gauči
a dívali se na televizi.
Maminka musela
jít ven něco vyřídít.
Řekla jim:
„Dobrá. Půjdu vedle
k sousedovi
něco domluvit.
Vrátím se
za půl hodiny.
Měli byste si pospíšit
a umýt všechno nádobí.
Jestli nebude to nádobí
umyté a čisté,
když se vrátím,
nedovolím vám, abyste
se dál dívali na televizi.“
Ti tři si
přehazovali tu práci
mezi sebou.
Ten nejstarší syn žádal
toho druhého, aby to umyl,
ten druhý žádal
toho třetího, aby to umyl
a ten třetí řekl:
„Nejstarší bratr myje
nádobí nejlépe.
Já bych ho rozbil.“
Tak si to přehazovali
sem a tam. Pak
vymysleli způsob. „Dobrá.
uděláme toto. Posadme se
sem ani se nepohněme.
Kdo se první pohne,
musí umýt to nádobí.“
Umytí nádobí.
Tak si sedli.
Najednou byl v TV
velký lev!
Byl tak silný
a velký.
Měl velkou hlavu
a dlouhou hřívu.
Hříva byla asi takto dlouhá.
Když zařval,
všechny vlasy se naježily.
Proto ten velký bratr
využil příležitosti
aby se poškrabal na hlavě.

Ten druhý syn toho
taky využil:
„Mám takový strach!“
Když to ten třetí viděl,
taky využil příležitosti:
Starší bratře,
prosím, neboj se.
Zastřelím ho – jachů!“
Můj Bože!
Kde berete
takové příběhy?
Měl hodně podobných.
Pokaždé, když mě vidí,
vypráví mi jeden
z nich.
Mám jeden.
Byl jeden bohatý muž...
Nemohl jíst,
když pracoval.
Bratře, nech to být.
Nahraje se to
jen z toho jednoho místa.
Můžete to točit
občas.
Pokud to chcete dělat,
je to v pořádku. Můžete to
dělat jednou rukou
a jíst druhou. (Ano.)
Zrovna jsem si vzpomněla
na ten příběh. Mám dva.
Ten první je
o strážení jídla.
Ten druhý je
o studiích.
Prosím, připomeňte mi,
kdybych zapomněla.
Byl jeden pár,
oba milovali jídlo.
Oba rádi jedli
za zády
toho druhého,
za druhou polovičkou.
Oba měli strach,
že by ta druhá polovička
jedla taky,
proto jedli vždy tajně.
Dokonce, když
jeden šel do kuchyně,
ten druhý
začal být podezřívavý.

Například,
když jeden šel do kuchyně,
aby si vzal nějaké jídlo, že
si něco vezme první
a zbytek pak dá ven.
Takže o jídlo bojovali.
Hádali se:
když manžel
šel do kuchyně,
musel tleskat rukama,
aby manželka věděla,
že si nebere žádné jídlo.
Manžel řekl:
„Dobrá. Žádný problém.“
Když manželka vejde,
musí zpívat.
Jinak,
by manžel nevěděl,
kdyby si brala jídlo.
Takže oběma to vyhovovalo.
Jednoho dne
byla řada na manželovi,
aby šel do kuchyně
a přinesl nějaké jídlo.
Nepřinesl to jídlo
hned,
ale nejdřív něco snědl.
Potom
přinesl jídlo ven.
Když tedy
šel do kuchyně,
tleskal rukama.
Neměl s tím problém.
Tleskal rukama
a současně jedl.
Dělal velký hluk.
Pak byla řada na ženě,
aby přinesla něco k jídlu.
Předem si
nahrála píseň.
Po zapnutí
přehrávání
začala jíst a poslouchat
najednou.
Oba dva
se navzájem podváděli.
Oba se podváděli
kvůli jídlu.
Další příběh
je o miliardáři,

který byl velmi bohatý,
ale velmi lakomý.
Měl syna,
který povyrostl
a dosáhnul školního věku,
ale on chtěl
ušetřit peníze.
Nechtěl utratit
peníze.
Přítel se ho zeptal,
proč neposlal
své dítě do školy.
Odpověděl, „Bojím se,
že můj syn je příliš pomalý,
aby se vyrovnal ostatním.
Přemyslím o najmutí
nejlepšího učitele,
který sem přijde.
Zatím jsem však
žádného ještě nenašel.“
Tak jeho přítel řekl,
„To je velmi prosté.
Pokud je pomalý, učitel ho
bude učit krok za krokem.
Například
dnes může učitel
namalovat čáru a naučit ho,
že to je ‚jedna‘.
Pak se naučí
číslo ‚jedna‘.
Poté, následující den,
může učitel namalovat
dvě čáry a naučit ho,
že to jsou ‚dvě‘.
Pak se naučí
číslo ‚dva‘.
Může se naučit jedno slovo
denně. Dělat to pomalu.
Poté může učitel
nakreslit tři čáry a říct mu,
že to jsou ‚tři‘.
Pak se naučí
číslo ‚tři‘.
Je to tak prosté. Nebude to
problém. Ano?“
Miliardář řekl: „Ano,
budu o tom přemýšlet.“
Když ten přítel odešel,
vědom si lakomosti
svého otce, syn řekl,

„Otče, není třeba
najmout učitele. Všechno
jsem se to naučil –
1, 2, 3!
Není třeba
najímat učitele!“
Myslel si, že to je vše,
čemu se měl naučit.
Myslel si, že se
naučil všemu.
Naši žáci jsou
přesně jako on.
Poté, co se naučí několik
slov si myslí,
že se naučili všemu.
Po zasvěcení si myslí,
že mají všechno.
Ano? Něco dalšího?
Mluvíme jenom vy a já,
nikdo jiný.
Jeden člověk byl opilý,
došel doprostřed cesty
a lehnul si.
Někdo ho viděl a zavolal,
„Hej! Soudruhu,
jsi opilý.
Prosím rychle vstaň.
Jede sem kolo,
může tě přejet.“
Opilec řekl,
„Já nejsem opilý.
Nevstanu. Jen ho nech,
ať mě přejede.“
„Rychle vstávej.“
Nedbal toho.
Samozřejmě to kolo...
Cesta byla dost široká,
takže to kolo
jej objelo.
Po chvíli,
„Hej! Soudruhu,
prosím rychle vstaň.
Jede sem motorka.“
„Nevstanu.
Nech tu motorku,
ať mě přejede.“
Když motocyklista uviděl,
že tam někdo leží,
objel ho.
„Hej! Pro pána!

Přijíždí auto!
 Rychle vstávej!“
 „Nebojím se.
 Nech ho, ať mě přejede.“
 Auto k němu přijelo,
 ale pořád tam byl ještě
 kousek místa, takže ho
 pomalu objelo.
 Pak na něj někdo
 znovu zavolal,
 „Soudruhu, hned vstaň!
 Přijíždí hasičský vůz!
 Přijíždí hasičský vůz!“
 On řekl, „Nebojím se.
 Nech ho...
 Myslím, že bych měl radši
 vstát. Za sražení hasičským
 vozem nebude odškodnění
 za ztrátu mého života.“
 Nevyplatí odškodné.
 To je velmi vtipné.
 Je to velmi vtipné.
 V jedné rodině
 bylo nemocné dítě
 a potřebovalo k doktorovi.
 Ihned poté,
 co dostalo předpis
 a vzalo si léky,
 to dítě zemřelo.
 Rodina šla
 za doktorem
 a velmi se zlobila.
 Chtěli si to
 s ním vyřídit.
 Doktor se zeptal,
 „Můžete mě vzít
 k vám domů, abych
 prověřil stav vašeho syna?
 Pak tu záležitost
 můžeme probrat.“
 „Dobrá. Samozřejmě.
 Ale on už je mrtvý,
 co s tím svedete?“
 „Nechte mě se podívat.“
 Takže tam šel
 a přiložil na dítě ruku.
 „Je skutečně mrtvý.“
 Pak řekl,
 „Proč mě obviňujete? Vaše
 dítě mělo vysokou teplotu

a já jsem ho jí zbavil.“
 Teplota zmizela.
 „Teplota je pryč.
 Jeho tělo je nyní chladné.
 Proč mě obviňujete?“
 Teplota klesla,
 takže vyčítal rodině,
 že nebyla spokojená.
 Martin je tu.
 Martine, pojď sem
 dát si něco k jídlu.
 Sedni si tady.
 Je tu dort.
 Neseď tam.
 Dej to blíž, abys měl
 více místa.
 Opatrně.
 Dej to blíž.
 Takhle,
 nebudeš se cítit stísněně
 a budeš mít místo k sezení.
 Dejte dort tomu
 „velkému koni.“
 Starému koni.
 Nejsi starý.
 Vypadáš stejně,
 jako dříve. Zvláštní.
 Nikdo z vás nevypadá
 staře. Jak to,
 že nestárnete!
 Pokud vy nestárnete,
 my se nedovážíme stárnout.
 Buď opatrný!
 Dobrá. Dejte mu...
 Má lžičku?
 (Ano.)
 Tady je.
 A dejte mu
 šálek teplé vody.
 Chci říct čaj.
 Dobrá.
 Má kniha tu není.
 Kniha vtipů.
 Vzala jsem všechno
 do své jeskyně,
 protože tam čtu knížky.
 Je tam větší klid.
 Než jdu spát,
 čtu knížky.
 Vzala jsem si tam všechny

zprávy a knihy.
 K čemu je mít
 tuhle kancelář?
 Vzpomněl jsem si na další.
 Je podobný vtipu o želvě,
 který Mistryně řekla předtím.
 Spusťte.
 V lese byl
 brouk Goliáš.
 Měl narozeniny,
 takže všechen hmyz přišel
 k jeho jeskyni oslavovat.
 Na narozeninové párty
 řekli,
 „Potřebujeme nějaký
 zázvor. Potřebujeme
 připravit zázvorový čaj,
 ale nemáme zázvor.“
 Stonožka řekla,
 že doma nějaký má
 a že ho přinese.
 Želva? (Stonožka.)
 Stonožka.
 Ta se stovkou noh.
 Ano. Řekla, že půjde domů
 a nějaký přinese.
 Všichni čekali
 a čekali,
 ale ona se nevrátila.
 Poté, co snědli
 všechno jídlo,
 začali hubovat stonožce.
 Nakonec, když uslyšela
 jejich hubování, stonožka
 řekla, „Měli byste vědět,
 že jste stanovili,
 že každý si musí
 zout své boty.
 Takže jsem ještě neskončila
 s nazouváním bot.“
 To protože
 má sto nohou.
 Měla moc práce.
 Podobá se to jinému příběhu.
 Matka řekla Ah Kuangovi.
 „Každý den musíš nosit
 nový pár ponožek.
 Musíš!
 Můžeš mi to slíbit?
 Buď dobrý.“ Dobrá.

Slíbil, že bude nosit
nový pár každý den.
Sedmého dne odmítnul
jít do školy.
Matka se zeptala,
„Proč nejdeš
do školy?“
On odpověděl, „Nemůžu
nazout své nohy do bot.“
„Proč ne?“
„Protože mám na nohou
sedm párů ponožek.
Každý den si navlékám
nový pár.
Dnes už jsou mé nohy příliš
velké, aby se vešly do bot.“
Každý den nosí
nový pár ponožek.
(Jeden pár každý den.)
Tak je to.
Můžete se tomu smát,
ale někteří mí žáci
jsou takoví. Nemohu jim
nic dostatečně vysvětlit.
Nejenom děti si
navlékají jeden pár
nových ponožek každý den.
Dobrá. Něco dalšího?
Ano.
Byly tři želvy.
Táta želva,
máma želva
a dítě želva.
Šly na venkov.
Želvy chodí velmi pomalu.
Šly a šly.
Od parkovacího stání
k přední bráně Hsihu,
trvalo jim to pět let.
Pak pokračovali
odtamtud a trvalo jim
dalších pět let dostat se
do Pavilonu pokladu.
Uplynulo deset let.
Konečně dosáhly
Pavilonu pokladu.
Otevřely košík
a našly spoustu
oříškových sladkostí
a dorty. Měly radost.

Pak si chtěly
otevřít plechovky, aby se
napili pšeničného džusu.
Ale nepřinesly si
otvírák. (Cože?)
Otvírák na plechovky.
Pak želva dítě povídá,
„Mámo a táto,
mám k vám úctu.
Chodím rychleji.
Vrátím se a přinesu jej.
Ale beze mě
nesmíte jíst.
S jídlem musíte počkat,
až se vrátím.“
Dobrá.
Rodiče souhlasili,
„Dobrá. Nebudeme jíst.“
„Musíte to slíbit.“
„Dobrá. Nebudeme.“
Takže rodiče čekali.
Po pěti letech se
dítě želva nevrátila.
Čekali dál.
Uplynulo dalších pět let,
želva se pořád
ještě nevrátila.
Bylo to už dvacet let,
kdy naposledy jedli.
Takže se rodiče podívali
jeden na druhého a řekli,
„Pojďme se nejdříve trochu
najíst a zbytek mu necháme.“
Jakmile otevřeli
krabici se sušenkami,
vyskočila malá želva.
„Věděl jsem to.“
„Věděl jsem,
že budete jíst beze mě.“
Čekal tam
dvacet let.
Můj Bože!
To je vtipné.
Dobrá! Všichni jste jedli?
Co dalšího chcete?
Pojďte a vezměte si to.
Chce někdo víc?
Máme spoustu dortů.
Pokud chcete víc,
pojděte sem, ok?

Položte košík támhle,
aby lidé
mohli procházet.
Můžete poslat svůj talíř,
aby vám
kousek ukrojili.
Nebo to můžete udělat sami,
ano?
Dáte si čaj,
Mistryně?
Mám dost. Děkuji.
Budu jíst jen trochu a
trochu pít, abych minula čas.
Dort je tak sladký!
Je dobrý? (Ano.)
Pak si přidejte.
To je opravdu zázračné.
Normálně by lidé
dolů pod to dali
mřížku, aby saze
mohly propadnout dolů.
My ji nemáme, ale oheň
je velmi silný. (Ano.)
Pojďte. Najíme se společně.
Jezte víc, jestli vám chutná.
Nenechávejte to nedojezené.
Dáte si další kousek?
Jako doma.
Chutná mu zákusek.
Ano, pojděte a postavte se do
fronty. Chutná Vám.
Jestli raději sušenky,
jezte sušenky.
Nebudte jako ty
želvy.
Kdo chce ještě zákusek?
Nakrájíme víc.
To je z Penghu.
Chcete
čínský zákusek z dýně?
Je to z Penghu.
Chutná vám? (Ano.)
Čínský zákusek z dýně.
Je dobrý.
Je z Penghu.
Ano. Chutná to dobře.
Čínský zákusek z dýně.
Mistryně, prosím, vezměte
si nejdříve jeden kousek.
Ne, už nechci víc,

děkuji. Již jsem měla
příliš mnoho jídla.
Je dobré nějaké sníst.
Dávám přednost ovoci.
Je měkké.
Mám ráda broskve.
Broskve jsou chutné.
Ano. V současnosti jsou děti
zvyklé na konzervované
potraviny. Nevědí, jak chutná
čerstvé jídlo.
Má odlišnou chuť.
Je vám horko?
Vám dvěma?
Ne, je teplo
a příjemně.
Náš dům je docela velký.
Může se v něm ubytovat
hodně lidí.
Jeden, dva, tři, čtyři,
pět, šest, sedm, osm,
devět, deset.
Devatenáct, dvacet lidí
v této místnosti.
A to ještě není naplněna
celá kapacita.
Pod schodama
je další místo.
Není vám tam chladno
na sezení?
Je to u dveří.
Není, Mistryně. Je mi dobře.
Vzduch je chladnější.
Mám dost tuku,
takže je mi dobře.
Jste připraveni.
Jen jezte. Je to dobře.
Nemusíte být příliš zdvořilí.
Zvláštní. Někdy
připravíme jídlo,
které není zdravé, jako
například instantní nudle.
Je to zábavné.
Když koupíte příliš mnoho,
přejíte se.
To nebude dobře.
Dobře. Fajn.
Jestli chtějí instantní nudle,
ať je mají.
Chutnají vám? (Ano.)

Chutnají vám. Dobrá.
Řeknu lidem
přes stravování,
že od teď
budete jíst jenom
instantní nudle.
Nepotřebujeme nic jiného.
Jste tak šťastna.
Jedení instantních nudlí
postačuje.
Ušetří mnoho starostí.
Člověk, která vynalezl
instantní nudle, se dožil
kolem 80-ti let.
Prožil dlouhý život.
Vypadal tak roztomile.
Byl malý a tenký.
Jedl instantní nudle,
aby to jiní viděli.
Byl to Japonec?
Formosan (Thaiwanec).
Přestěhoval se do Japonska.
Ano. Není divu.
Byl malý a roztomilý.
Jeho dům byl plný
instantních nudlí
různých druhů.
Byl jimi obklopen.
Vařil
instantní nudle pro sebe.
To je neuvěřitelné.
Pak si je každý
zamiloval.
To mi něco připomíná.
Mohli bychom vyrábět
instantní nudle
pro naše zasvěcené druhy,
které neobsahují
konzervanty.
Pokud nepřidáváme
konzervanty, je to v pořádku.
Můžeme upravovat chuť
a připravovat je s různými
druhy zeleniny. Fajn.
Vytvářet různé příchutě.
Vyrábět je chutné
a prodávat je lidem.
To bude fungovat.
Tímto způsobem můžeme
jíst instantní nudle aniž

bychom poškozovali svoje
tělo. To je dobrý nápad.
Pokud jste si je tak
zamilovala, vytvořím
druh instantních nudlí,
které určitě nebudou
obsahovat konzervanty.
To je ono.
Můžete udělat nějaký
průzkum a zjistit,
co můžete udělat. Je to
jako s (veganským) krmivem
pro psy (z Loving Food).
Mají to tak rádi.
Psy mají rádi tento druh,
protože je chutné,
výživné
a připravované s láskou.
Fajn. To je další práce.
„S.M. Instantní nudle“
nebo „Maminčiny
instantní nudle“.
Nazvěme je
„Mamčiny instantní nudle“.
Můžeme je vyrábět
s různými
mezinárodními příchutěmi
jako indické, korejské,
japonské a formoské.
Ano. Jako těstoviny s kimči,
kary, houbami nebo
zelenými fazolemi a jiné.
Stačí mít
několik druhů.
Kimči chutná velice dobře.
Co děláte?
Pán Morato napsal zprávu.
Co říká?
Chtěla jsem to zapsat.
On říká...
Jen to přečtěte.
Dobře. Říká:
„Máte kolem sebe skutečně
ty nejmilejší lidi.
Je tak elektrizující
být s nimi.
Velice milé
a osvětlené.
Tak bych si přál, aby všichni
lidi tohoto světa

se chovali
jako vaši následovníci.
Pak by svět byl skutečně
mírumilovné místo
pro život. (To je pravda.)
Bratr Morato“
Bratr!
Nazývá nás nyní bratry.
Jak přátelské. (Co ještě?)
Napsal tři dopisy.
On řekl...
Tak je přepište
a ukažte ostatním.
Dobře.
Druhý dopis. Přečtete to.
On řekl:
„Byl jsem překvapen, když
jsem dnes v letadle četl
ve Philippine Daily Inquirer
(filipínský deník) rubriku
od paní Belindy Cunanan.“
„Když jsem v šest odpoledne
přijel, všichni věděli,
kde jsem byl
a všechno o Mistryni
a o velké události
v Ashramu.
Tlumočte prosím
moje díky Mistryni,
Vám
a všem bratrům
a sestřám
Asociace.
Belle, nebo Belinda
zjevně emailovala svůj
příspěvek do Manily
každou noc.
Pošlu vám
kopie těch příspěvků.
Belinda je jedním
z nejdůležitějších
redaktorů na Filipínách.
Proto jsem pozval
ji a jejího manžela,
aby přijeli do Taipei, protože
by byla škoda, aby se svět
nedozvěděl
o tom, jaké má Mistryně
dobré srdce
a mysl.

S pozdravem bratr Morato“
Teď ten třetí.
Dobrá. Tady je ten třetí.
„Volal mi senátor Alavarez
aby mě požádal, jestli byste
byla tak laskavá a neposlala
mu čínskou bundu, kterou
si zapomněl ve svém
pokoji v Miaoli.
Má ji skutečně rád
(Zapomněl ji?)
a rád by si ji ponechal,
řekl, že se může poslat
i jako obyčejný balík,
nebo s někým, kdo
se vrací do Manily.
Prezident Ramos
mi dnes ráno volal
a řekl mi, že
nestihl tu velkou událost.
Velice ho to mrzí.
Bratr Morato“
Fajn. Velice dobře.
Odepíšu mu
a on odepíše zpátky,
což bude čtvrtý dopis.
(Dobrá.)
Odepisoval jsem mu
v průběhu setkání.
Napsal jsem jednoduchý
dopis. Řekl, že všichni naši
zasvěcení jsou velice dobří.
Řekla jsem, že je to proto,
že naše Mistryně
nás učí velice dobře.
Cokoliv dobrého jsme
vykonali nebo jakékoliv
dobré vnitřní kvality máme
je díky
učení a osvícení
Mistryně.
Napsal mi odpověď.
V posledním dopisu říká:
„To je pravda
Mistryně je dojemná duše.
Všichni jí milují a
jsou jí inspirováni“.
(Dobře)
Tohle byla jeho odpověď.
Takže vy dva jste si psali

tam a zpět.
Protože jsem
mu potřeboval odpovědět.
Před chvílí,
těsně než jste přišel,
jsem vás chtěla poprosit,
aby jste mu zavolal a zjistil
jestli dorazili domů
v pořádku. Možná
přesně v ten samý čas
poslal dopis. (Ano.)
Poslal dopis.
Prosím, pozdravujte ho
ode mne. (Ano Mistryně.)
Řekněte mu, že jsem si
dělala trochu starosti
jestli proběhl jejich návrat
hladce.
Ale protože jsme obdrželi
jejich dopis,
bude vše v pořádku. (Dobře.)
Řekněte mu, že jim chci
poděkovat za účast.
Opravdu.
Prosím řekněte mu, že jsme
dnes měli zábavný
program.
Seděla jsem tam a cítila,
že to tam bez nich
nebylo stejné.
Je to pravda.
Je lepší je tam mít
a sledovat program
společně. (Ano.)
Tato představení byla dobrá.
Dnešní program
byl mimořádně dobrý
a můžeme jen litovat, že
zde nebyli. (Ano.)
Měla jsem pocit, že je to tak.
Seděla jsem tam a
přemýšlela, že to bez nich
nebylo stejné.
Podělte se o jeho dopisy
se všemi.
Ne, bez Vás
je to jiné. Ano.
Dnes oslavují
Den Ching Hai
s mnoha krásnými pořady.

Ale, znáte to,
jak jsem řekla,
bez nich to
není stejné.
Cítím to trochu jako,
ne prázdné,
ale postrádá to něco.
Když tam byli
A sdíleli jsme to, víte,
bylo to ještě hezčí.
Zvláště dnes,
máme zákusky
a kouzelné představení, ano?
Všechny druhy nových věcí,
krása.
Jenom cítím, že bez nich
to není to samé.
Posledně
tam byli i VIP
aby sledovali program
společně s námi.
Cítím, že je to tak lepší.
(Ano.) Tak je to
se vším.
Není dobré
když se nepodělíme
o to dobré co máme.